

YHDISTYSTOIMINTA JA VAPAA KANSANSIVISTYSTYÖ

Nuorisoseurat ja urheiluseurat

Seuratoiminta saavutti Raudussa tämän vuosisadan alkukymmeninä laajojen piirien kannatuksen ja siten myös suhteellisen vankan aseman rautulaisten jokapäiväisessä elämässä. Kaikkialla ei alkuun pääsy käynyt tosin kitkattomasti. Monissa kylissä saatiin kamppailla sekä vallattomia elämäntapoja että ennakkoluuloja vastaan, ennen kuin seuratoiminnan nuorisoa kehittävät tarkoitukset tunnustettiin ja tultiin mukaan aktiiviseen toimintaan. Joissakin kylissä järjestynyt yhteistoiminta tapahtui nuorisoseurojen, joissakin urheiluseurojen ja joissakin muunlaisen yhdistystoiminnan puitteissa. Itse asiassa toimintamuodot erilaisissa yhdistyksissä olivat hyvin lähellä toisiaan.

Eri seuroista ja niiden aktiivisimmista toimihenkilöistä on Entinen Raututeoksessa annettu niin yksityiskohtainen kuvaus kuin käytettävänä olleet lähteet ovat sallineet, joten tässä voimme tyytyä vain seuratoiminnan yleiseen esittelyyn.

Raudun nuorisoseuran talo. Valok. Kansallismuseo.

Raudun nuorisoseuraväkeä 1916. Seisomassa kuudes oikealta kirjailija Mikko Uotinen.

Vanhin ja epäilemättä aktiivisin Raudun edistysseuroista oli Raudun nuorisoseura. Se perustettiin elokuun 12. päivänä 1891 ja oli näin ollen myöskin vanhimpia nuorisoseuroja koko maakunnassa. Nuorisoseuratyöhän oli alkanut Karjalassa vasta toukokuussa 1890. Raudun nuorisoseura oli Etelä-Karjalassa seitsemäs. Sen perustavassa kokouksessa oli nuorisoseura-aatetta sekä seurojen toimintamuotoja selvittämässä maisteri E. W. Starck (Ahtia), mies, jonka aloitteesta nuorisoseuratyö oli Etelä-Karjalassa pantu alkuun. Seura halusi kasvattaa paikkakunnalle kunnollista nuorisoa, ylläpitää isänmaallista henkeä sekä luoda pohjaa yleisille sivistysharrastuksille. Seura sai ensimmäiseksi puheenjohtajakseen opettaja Aapo Nuoran sekä johtokuntaansa yhtä innokkaita miehiä ja naisia. Kun seuralla ei vielä ollut omaa taloa, pidettiin iltamia eri puolilla pitäjää muun muassa Huuhdissa, Kaskaalassa, Vakkilassa, Raudunkylällä ja Mäkrällä. Näin nuorisoseuratyö tuli tunnetuksi kaikkialla pitäjässä. Vuonna 1899 saatiin oma talo kirkonkylään. Sitä laajennettiin myöhemmin ja se tuli hyvin tutuksi monille rautulaisille nuorisopolville.

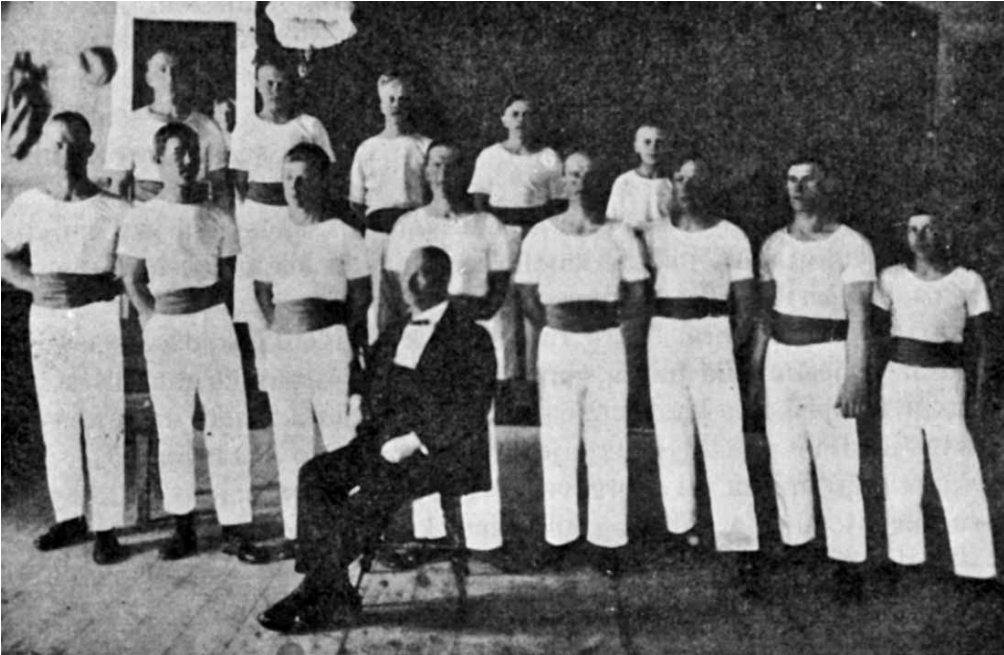
Seura järjesti sekä yleisiä että perheiltamia. Kaskaalassa ja Huuhdissa seuralla oli lukutuvat, joihin tilattiin sanoma- ja aikakauslehtiä. Seuralla oli myös oma kirjasto. Laulukuoro perustettiin jo toiminnan alkuvaiheessa, samoin torvisoittokunta. Seura tuki pitkään Uudenkirkon kansanopiston toimintaa järjestämällä juhlia sen hyväksi ja avustamalla rahallisesti seuran jäsenten opiskelua kansanopistossa. Oman seurakunnan urkurahastoon lahjoitettiin 1899 pidettyjen arpajaisten koko tuotto 819 ruplaa.

Näytelmätoiminta oli seurassa hyvin suosittu työmuoto. Vuosien kuluessa harjoitettiin ja esitettiin lukuisia sekä pieniä että suuria näytelmiä. Innokkaita näyttelijöitä oli aina seuran riveissä. Vilkkaasti toimi niin ikään seuran voimisteluosasto. Voimistelua harrastivat sekä miehet että naiset, Erityisesti oli voimistelun ohjauksessa opettaja J. P. Kokon osuus merkittävä. Urheilua harrastettiin niin ikään, viime vuosina varsinkin pesäpalloilua. Opintokerhotoiminta kuului myös seuran ohjelmaan.

Vaikeimman takaiskun seura koki vuoden 1918 jälkeen, jolloin toiminta oli parin vuoden aikana lamassa. Kun Kaarlo Asomaasta 1921 tuli seuran puheenjohtaja, saatiin toiminta jälleen vilkkaaseen vauhtiin. Bert Roine ja Armas Rastas toimivat hänen jälkeensä puheenjohtajina ennen talvisotaa.

*Suvenmäen nuorisoseuran
laulukuoro kesäjuhlilla
Miettilän hovin pihalla
1917.*

Raudun nuorisoseuran voimistelujoukkue. Johtajana J. P. Kokko.

Suvenmäen nuorisoseura perustettiin todennäköisesti vuonna 1907 opettaja J. P. Sederholmin aloitteesta. Sen toiminta-alueeseen kuuluivat Suvenmäen, Vepsan, Kärsälän, Kopolan, Maanselän, Kuusenkanan, Terolanmäen ja Tokkarin kylät. Toiminnan keskuksena oli kansakoulu. Opettaja Sederholmin muutettua pois paikkakunnalta 1913 laimeni seuran toiminta ja lakkasi sitten 1920-luvun puolivälin jälkeen. Sen tehtävät peri uusi voimistelu- ja urheiluseura.

Palkealan nuorisoseura perustettiin 1908. Sen toiminta jatkui vireänä aina talvisotaan asti. Seuralle ostettiin oma talo jo 1912, mutta kun se oli liian pieni, se myytiin 1920 Raudun osuuskaupalle ja uusi suurempi talo rakennettiin sijaan. Talon läheisyydessä oli myös luonnonvarainen urheilukenttä, joka sekini oli ahkerassa käytössä. Urheilukilpailuja pidettiin säännöllisesti. Näytelmätoiminta oli suosittua. Seuralla oli myös hyvä kuoro.

Opettaja Antti Rädyn aloitteesta 1910 perustettu Orjansaaren nuorisoseura sai aluksi kokea myötätunnon puutetta, mutta lannistumattomalla sitkeydellään se vähitellen voitti kyläläisten jakamattoman suosion. Yhdessä kylän palokunnan kanssa hankittiin oma talo ja kun vielä sen viereen oli rakennettu urheilukenttä, tuli kylän nuorisoinnolla työhön mukaan. Tietysti harrastivat orjansaarelaisetkin näytelmä- sekä opintokerhotoimintaa.

Nuorisoseuratyöstä kiinnostuneet mäkräläiset kokosi Eino Rahikka Mäkrän nuorisoseuraan, joka perustettiin 1913. Mäkrällä oli aikaisemmin toiminut raittiusyhdistys sekä lauluseura »Kipinä». Lauluseuran hankkiman talon ostivat yhdessä nuorisoseura ja Mäkrän voimistelu- ja urheiluseura Sovinto. Seura järjesti jäsenilleen muun muassa henkisiä kilpailuja. Näytelmiä esitettiin juhlissa ja iltamissa hyvin runsaasti. Seuralla oli oma kirjasto. Eino Rahikka toimi seuran puheenjohtajana viisitoista vuotta.

Vehmais-Haukkalan nuorisoseura Sampo perustettiin tammikuun 19. päivänä 1919. Aloitteentekijänä oli opettaja Vilho Meronen, joka sitten toimi seuran puheenjohtajana kymmenen vuotta. Oma talo rakennettiin 1922. Tarmokkaasti toimien selviytyttiin vähitellen rakentamisen aiheuttamista veloista. Urheilukenttä oli hankittu jo ennen talon rakentamista. Toiminta oli koko ajan suhteellisen vilkasta. Seurassa urheiltiin, näyteltiin ja laulettiin.

Kansanopistoissa opiskelleet perustivat helmikuun 29. päivänä 1920 Raudun kansanopistoseuran, jonka tarkoituksena oli toimia yhdyssiteenä kansanopiston käyneiden kesken sekä ylläpitää toisaalta yhteyksiä kansanopistoihin. Seura perusti Raudun kansanopistorahaston ja tavoitteena oli saada myöhemmin oma kansanopisto Rautuun. Näin pitkälle ei kuitenkaan ennätetty päästä.

Korleen ja Vepsan kirjastoseuroista on kerrottu toisessa yhteydessä.

Orjansaaren ja Maanselän jalkapallojoukkueet.

Kaikkien Raudun nuorisoseurojen toimintaohjelmaan kuului urheilu, mutta sen lisäksi syntyi pitäjään viisi voimistelu- ja urheiluseuraa lähinnä sellaisiin kyliin, joissa nuorisoseuroja ei ollut.

Raasulin voimistelu- ja urheiluseura oli vanhin Raudun urheiluseuroista. Se perustettiin elokuussa 1911. Voimistelu ja urheilu olivat keskeisellä sijalla seuran toiminnassa ja muutamat seuran jäsenet saavuttivatkin omana aikanaan hyviä tuloksia. Juoksuissa kunnostautuivat muun muassa Tuomas Kerminen ja Hannes Ihalainen. Koskijärven jäällä pidettiin hiihtokilpailuja. Seura järjesti juhlia ja iltamia kuten nuorisoseuratkin ja näytelmät kuuluivat säännöllisesti niiden ohjelmiin. Seuralla oli myös oma kirjasto. Seura hankki oman talon sekä urheilukentän. Talo valmistui helmikuussa 1916, mutta kun se oli hieman syrjässä, se myytiin 1920-luvun alkupuolella ja sijaan ostettiin toinen talo lähempää maantietä. Talo kunnostettiin ja myytiin sitten vuorostaan suojeluskunnalle. Talon läheisyyteen raivattiin uusi urheilukenttä, jossa viime vuosina pelattiin ahkerasti pesäpalloa.

Koko pitäjän urheilutoiminnan yhdistäväksi keskusseuraksi perustettiin elokuun 5. päivänä 1917 voimistelu- ja urheiluseura Kehitys. Seuran puheenjohtajaksi valittiin Teodor Stavenhagen ja sihteeriksi Kalle Kerminen. Vuoden 1918 tapahtumat sekoittivat seuran hyvin alulle päässeen toiminnan. Seura ennätti kuitenkin hankkia kirkonkylästä keskeiseltä paikalta Sofia Loposelta alueen urheilukenttää varten. Ostettu alue oli melkein valmis luonnonkenttä, sillä se oli hyvin tasainen ja maaperältään kentäksi erittäin sopiva. Tällä kentällä pidettiin lukuisia erilaisia kilpailuja. Kentän omistussuhteiden järjestämiseksi herätettiin Kehitys eloon 1930-luvulla. Kenttä lahjoitettiin 26.9.1937 suojeluskunnalle sillä ehdolla, että se olisi kaikkien seurojen käytettävänä kilpailutoimintaa varten. Kehityksen toiminta lopetettiin sen jälkeen.

Olympiaautisten, nähtävästi Tukholman olympialaisten, innoittamina alkoivat Maanselän pojat kiinnostua urheilusta. Tokkarin niitty havaittiin sopivaksi kentän paikaksi ja siellä alettiin pitää urheiluharjoituksia. Tammikuun alkupäivinä 1918 päätettiin järjestyä seuraksi ja liittyä alaosastona Kehitykseen, mutta pian sen jälkeen alkanut sota sotki sillä erää suunnitelmat. Vuotta myöhemmin tehtiin uusi yritys ja Maanselän Voimistelu- ja urheiluseura Tarmo syntyi tammikuussa 1919. Tokkarin niityltä ostettiin noin 1,3 hehtaarin alue harjoituspaikaksi ja kunnostettiin tyydyttävät vaatimukset vastaavaksi kentäksi. Oma talo rakennettiin talkoovoimin maantien varteen ja siitä tuli kylän yhteinen kokoontumispaikka. Yleisurheilun rinnalla harrastettiin erityisesti hiihtoa ja jalkapalloa. Koko kylä oli innostunut nuorten harrastuksista.

Maanselän Tarmon talo.

Mäkrän urheilunharrastajat perustivat voimistelu- ja urheiluseura Sovinon 1920. Keskuspaikkana oli Kipinän rakennuttama talo, kuten edellä on jo mainittu. Jalkapalloa, pesäpalloa, hiihtoa sekä muutakin urheilua harrastettiin ja illamat pidettiin omassa talossa.

Vepsan voimistelu- ja urheiluseura perustettiin kesäkuun 10. päivänä 1921. Kylän keskustasta saatiin alue, joka kunnostettiin kentäksi ja jalkapalloharjoitukset aloitettiin. Myöhemmin ohjelma monipuolistui. Kirjastoseuran myöhemmin rakennuttama kesäpaviljonki palveli myös voimistelu- ja urheiluseuran tarpeita.

Sirkiänsaarelle perustettiin voimistelu- ja urheiluseura Alku vuonna 1932. Seura ennätti saada itselleen oman talon, joka pystytettiin pääasiassa talkoovoimin. Seurassa harrastettiin pesäpalloa, hiihtoa ja voimistelua. Helsingin voimistelujuhliin osallistuttiin 1934 ja 1938.

Eri seurojen jäsenet osallistuivat tietysti oman seuran kilpailujen lisäksi muihinkin pitäjässä järjestettyihin kilpailuihin. Eri seurojen välillä syntyi jatkuvaa kanssakäymistä milloin jalka- ja pesäpallo-ottelujen, milloin taas muunlaisten kilpailujen muodossa.

Marttatoiminta

Marttatyössä Raudun naiset ovat olleet mukana järjestön perustamisesta lähtien. Valtakunnallinen Martta-yhdistys perustettiin Helsingissä lokakuun 31. päivänä 1900, mutta jo ennen tätä perustavaa kokousta oli paikallinen marttatoiminta aloitettu eri puolilla maata. Näin oli tehty Raudussakin ja Raudun marttojen edustajana Ida Jakobsson, myöhemmin Ihalainen, oli keskusjärjestöä perustamassa. Marttatoiminnan alkuunpanijoina olivat Raudussa Ida Ihalaisen lisäksi Aune Kyllästinen, Liisa Pietiäinen, Anna Rahikka, Mary Siikanen, Aino Thelin, Anna Valkonen ja Maria Vesalainen. Toiminta virisi ensin Mäkrällä ja levisi sieltä Orjansaareen ja Palkealaan vuonna 1901 sekä seuraavina vuosina Haukkalaan, Kaskaalaan, Kuninkaanselälle, Leinikylään, Mustilanmäelle, Raudunkylään ja Raasuliin. Vuonna 1907 näistä eri puolille pitäjää muodostuneista toimintapisteistä muodostettiin Martta-yhdis-

Marttojen johtokunta 50-vuotisjuhlassa Joroisissa 28.8.1949.

tyksen Raudun haaraosasto. Tämän jälkeen tulivat työhön mukaan edelleen Luukkolanmäen, Potkelan, Savikkolan, Vakkilan ja Vehmaisten naiset. 1920-luvulla tapahtui sekä keskusjärjestössä että paikallisissa osastoissa uudelleen järjestelyjä. Tässä vaiheessa muodostettiin Raudun marttayhdistys vuonna 1924 ja Raasulin marttayhdistys itsenäistyi samana vuonna. Erilliset marttayhdistykset syntyivät seuraavina vuosina Orjansaareen, Palkealaan ja Sirkiänsaareen sekä hieman myöhemmin Vepsaan (1927) ja Vehmais-Haukkalaan (1928), Savikkolaan (1934), Raudun kirkonkylään (1935), Kaskaalaan (1937) ja Kuninkaanselälle (1938). Savikkolan marttayhdistys muutettiin 1938 Savikkolan-Vakkilan marttayhdistykseksi. Koko pitäjän käsittänyt yhdistys oli näiden järjestelyjen aikana lopettanut toimintansa. Kylittäin järjestyneissä yhdistyksissä työ muuttui keskitetyimmäksi ja lyhyet matkat helpottivat yhteyden pitoa.

Talvisodan jälkeen jatkettiin marttatoimintaa Jäppilässä, Kangasniemellä ja Pieksämäellä. Lokakuussa 1942 herätettiin Raudun marttamajalla henkiin Raudun marttayhdistys ja entiset kyläkuntien yhdistykset jatkoivat toimintaansa sen alaosastoina, marttakerhoina. Toistamiseen evakkotaipaleelle jouduttua on marttatyötä tehty Haukivuorella, Joroisissa, Mikkelin maalaiskunnassa, Pieksämäellä, Sulkavalla ja Virtasalmella. 50-vuotisjuhlaansa Raudun martat viettivät Joroisissa 28.8.1949.

Sekä kotipitäjässä että uusilla asuinsijoilla martat ovat tehneet työtä kotien hyväksi. On pidetty kokouksia, ompeluiltoja, kursseja ja juhlia. Kurseilla on kohennettu käsityö- ja ruoanlaittotaitoa, on opittu viljelemään keittiökasveja sekä hankkimaan sivutuloloja milloin puutarhan-, milloin kanan- tai milloin mehiläistenhoidolla, on tartuttu kodin kunnostamiskysymyksiin, on hoidettu etu- ja takapihat sekä kaunistettu ne kukkaistutuksin, on saatu parannuksia kodin sisustukseen emännän töiden helpottamiseksi sekä kaikkien perheenjäsenten viihtyisyydeksi, on tehty loputtomasti työtä, on pidetty erilaisia kilpailuja ja on myöskin virkistytty milloin omissa tilaisuuksissa, milloin juhlissa ja milloin retkeilyillä. Omat tai marttapiirin neuvojat ovat käytännössä opastaneet monissa asioissa sekä puu- ja kasvitarhatöissä että käsityötaidossa. Kansakunnan kriisivaiheissa on toimittu sotamarttoina 1918 ja siivous- ja puhdistustöissä jatkosodan vuosina. On mahdotonta edes laskea sitä työtuntien määrää, mikä on vuosikymmenien aikana tehty joko yhteiseksi hyväksi tai oman kodin elämisen tason ja viihtyisyyden lisäämiseksi. Työ tekijäänsä kiittää, sanotaan, mutta Raudun martat ovat varmaan saaneet monen monen kiitokset myöskin kaikilta niiltä, joiden hyväksi he ovat ahertaneet.

Raudun kansalaisopisto

Kun ensimmäisen maailmansodan jälkeisinä vuosina Inkerin suomalaisen väestön vapautuspyrkimykset epäonnistuivat, muutti Suomen puolelle runsaasti Inkerin väestöä. Tästä väestöstä asettui osa asumaan pysyvästi Rautuun. Heitä varten perustettiin pitäjään muun muassa omia kansakouluja. Kouluhallitus halusi järjestää valistustoimintaa sekä tälle pakolais- että rajaseudun muullekin väestölle, minkä takia perustettiin erityinen rajaseudun valistusohjaajan toimi. Tähän toimeen nimitettiin opettaja Santeri Kosonen ja hän alkoi heti Rautuun tultuaan 1922 ryhtyä suunnittelemaan Rautuun kansalaisopiston perustamista. Hän otti asiassa yhteyden paikallisiin edistysseuroihin sekä joihinkin asianharrastajiin ja kutsui neuvottelukokouksen Haapakylään Inkerin pakolaisten kansakoululle Heikki Pekkasen taloon. Kokous asetti kolmihenkinen toimikunnan tekemään sääntöehdotusta ja suunnittelemaan asian edelleen kehittämistä. Toimikuntaan valittiin opettaja Kosonen sekä Eino Rahikka ja Kaarlo Asomaa (Binsol).

Kansalaisopiston oppilaita ja opettajia. Johtaja Niskala istumassa toisena oikealta.

Varsinainen perustava kokous pidettiin marraskuussa samassa paikassa ja paikalla oli runsaasti sekä paikkakuntalaisia että Inkerin pakolaisia. Raudun kansalaisopisto päätettiin silloin perustaa ja sen ensimmäiseen johtokuntaan valittiin puheenjohtajaksi Eino Rahikka, sihteeriksi K. Asomaa, rahastonhoitajaksi Juho Tepponen sekä muiksi johtokunnan jäseniksi veturinkuljettaja F. Katajavuori ja opettaja Yrjö Kiijärvi (Kiisseli). Itseoikeutettuna kuului johtokuntaan lisäksi opiston johtajaksi valittu opettaja S. Kosonen. Samassa kokouksessa perustettiin kansalaisopiston kannatusyhdistys ja sen johtokuntaan valittiin kaikki opiston johtokunnan jäsenet sekä lisäksi ratamestari Eemil Koistinen ja kunnallislautakunnan esimies Reino Heinonen. Innostus asiaan oli voimakas. Kun opiston toimesta järjestettiin ensimmäinen yleinen juhlatilaisuus asemalla M. Tukian talossa joulukuun 15. päivänä 1922, oli talo ääriään myöten täynnä yleisöä ja vapaaehtoinen rahankeräys pantiin toimeen opiston hyväksi. Tukian talo oli aluksi usean vuoden ajan opiston keskustoimipaikkana, myöhemmin Viljo Sataman talo asemalla.

Kansalais- eli työväenopistoja oli 1920-luvun alkupuolella ensi sijassa kaupunkipaikoissa, mutta Raudun kaltaisessa maaseutupaikassakin opisto menestyi kohtalaisen hyvin, sillä innostusta opiskeluun oli laajoissa piireissä ja opettajien myönteinen suhtautuminen opiston toimintaan oli omiaan pitämään opintoharrastusta jatkuvasti yllä. Opiston oppilasmäärä vaihteli 79:stä 182:een. Opiston järjestämät luennot sekä oppitunnit pidettiin iltaisin kello 18 jälkeen sekä opiston keskuspaikassa että eri puolilla pitäjää pääasiassa kansakouluilla. Opistossa opiskeltiin yleissivistäviä, mutta myöskin joitakin käytännön aineita: äidinkieltä, laskentaa, yhteiskunta- ja kasvatustieteitä, historiaa, kirjanpitoa, laulua, voimistelua ja käsitöitä. Esiintymisharjoitukset, puheiden ja esitelmien pito sekä lausunta kuuluivat myös ohjelmaan, samoin kokousharjoitukset. Keskustelukokouksia pidettiin niin ikään. Vieraita luennoitsijoita kävivät kuuntelemassa muutkin kuin opiston oppilaat. Opiston toverikunta järjesti juhlia ja virkistystilaisuuksia sekä retkeilyjä. Opintokerhoissa eri vuosina opiskeltavia aineita opiskeltiin myös kansalaisopistojen opintopiireissä. Tavallisimmin ohjasivat näitä piirejä kansakoulujen opettajat. Muutamia opintopiirejä oli naapuripiireissä asti. Opistolla oli useita satoja niteitä käsittävä kirjasto. Kolmeen työpisteeseen sijoitettiin myöhemmässä vaiheessa kirjaston sivuosastot.

Opiston taloudesta vastasi kannatusyhdistys. Ensimmäisenä vuotena kouluhallitus maksoi johtajan palkan kokonaan, mutta sen jälkeen saatiin valtionapua vain 50 prosenttia kouluhallituksen hyväksymistä menoista. Vuoden 1927 alusta lukien saatiin valtionapua 60 prosenttia. Aluksi koottiin huomattava osa opiston tarvitsemista varoista lahjoituksina ja avustuksina. Säännöllisesti ryhtyivät opistoa avustamaan Karjalan Kulttuurirahasto ja Karjalan

Kannaksen rahasto. Raudun kunta avusti myös opistoa, samoin eräät yhdistykset ja yksityiset. Tästä tuesta huolimatta oltiin usein taloudellisesti hyvin tiukalla.

Johtokunnan puheenjohtajana toimi Eino Rahikan jälkeen Reino Heinonen 1929–39 sekä varapuheenjohtajana koko ajan Viljo Satama ja sihteerinä K. Asomaa sekä rahastonhoitajina Juho Tepponen 1922–36, Viljo Satama 1936 ja K. Asomaa 1936–39. Johtokunnan muina jäseninä ovat olleet asemapäällikkö A. B. Lindberg 1923–26, veturinkuljettaja F. Katajavuori 1922–30, ratamestari E. Koistinen 1922–28, opettaja Yrjö Kiijärvi 1922–29, kauppias Matti Honkanen 1926–29, kunnallisneuvos J. P. Kokko 1929–32, maanviljelijät Kusti Loponen 1933–39, Matti Pulakka 1934–39, Topias Mentu 1933–39, Johannes Hyyrinen 1937–39 ja Väinö Issakainen 1938–39 sekä Hilja Siitonen 1937–39 ja opettaja Rauha Lamppu 1939.

Opiston johtajina ovat toimineet Santeri Kososen jälkeen kansakouluntarkastaja Antti Nurmiraanta 1924–25, sijaisena kevätlukukaudella 1925 J. P. Kokko, opettaja Eetu Karhunen 1926–28 ja 1932–33, maisteri Mikko Sipponen 1928–29, maisteri Onni Friberg 1929–31, ylioppilas Sisko Friberg 1931–32, maisteri A. A. Niskala 1933–37 ja maisteri A. Salomaa 1937–39.

Opiston opettajakuntaan ovat kuuluneet melkein kaikki opiston toimiaikana Raudussa työskennelleet opettajat. Kaikkein pitkäaikaisemmista on syytä erityisesti mainita opettajat Manu Heikkonen, Ari Uramo, Vilho Meronen ja Eetu Karhunen.